

Marieke Smithuis

Lotte en Roos

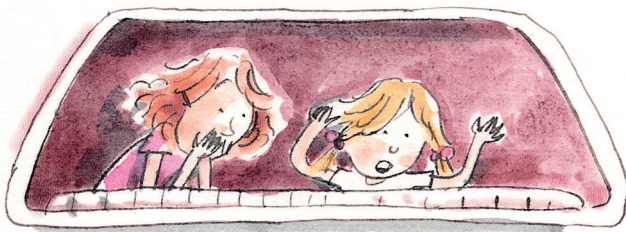
De slag om Bullebak

Met tekeningen van Annet Schaap

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2016

Twee voor de prijs van één

Lotte, Roos en opa zitten in de auto van papa en mama. Ze zijn op weg naar een benzinstation want opa wil tanken en de auto schoonmaken. ‘Dat is handig,’ legt hij uit. ‘Dan hoeven jullie niet in een vieze auto op vakantie.’

Als ze klaar zijn met tanken, rijden ze naar de achterkant van het benzinstation. ‘Blijven jullie zitten in de carwash?’ vraagt opa. ‘Tijdens het poetsen?’

‘Ja!’ juicht Roos, maar Lotte kijkt wantrouwig naar opa. ‘Wat is een carwash? En wat wordt er precies gepoetst?’

Opa lacht in het autospiegeltje. ‘Jij, Lotte! Zodat je straks een heel schoon meisje bent! Met blínkend schone oren.’

‘Een carwash is gewoon een wasmachine voor de auto,’ legt Roos uit. ‘Het is een soort gang met aan twee kanten gigantische afwasborstels met schuim. Dat is eng en leuk! De hele auto gaat ervan schudden, alsof je in een orkaan zit of een onweersbui.’

‘O,’ zegt Lotte. ‘Ik weet niet of ik dan wel in de auto wil blijven.’

Opa doet het raam open en pakt een bonnetje uit een machine. Dan draait hij zich om naar Lotte. ‘Zo, jongedame. Wat gaat het worden? Blijven we zitten? Of stappen we uit?’

Lotte kijkt ongelukkig. ‘Maar ben jij dan wel bij ons?’ vraagt ze aan opa. ‘Of gaan Roos en ik helemaal alleen door die orkaan?’

Opa denkt even na. ‘Ik moet buiten op een startknopje drukken. Ik denk niet dat er genoeg tijd is om weer in de auto te stappen.’

‘Jawel hoor,’ zegt Roos. ‘Zo doet papa het ook. Die laat de voordeur van de auto openstaan, en dan springt hij er op het laatste moment weer in.’

‘Goed dan,’ zegt opa. ‘Als papa het kan, kan ik het ook.’

Ze rijden de carwash in. Halverwege staat een stoplicht. Daar parkeert opa de auto. Hij laat zijn deur openstaan. ‘Ik kom terug,’ belooft hij.

Lotte en Roos zien hem naar buiten lopen. Opa kijkt op zijn bonnetje en toetst iets in op een machine naast de ingang. Dan begint hij te rennen.

‘Ja, daar komt hij!’ roept Lotte. ‘Sneller, opa, schiet op!’

Maar dan gebeurt het. Als opa vlak bij de auto is, glijdt hij uit in een plas. Zijn benen vliegen door de lucht. Hij landt op zijn rug.

‘Opa!’ gilt Lotte. ‘Wacht!’ Ze wil uitstappen om opa te helpen, maar dat kan niet meer. Er komt al water uit de sproeiers. De borstels draaien.

Lotte en Roos staren elkaar geschrokken aan. Dan duikt Roos naar voren en ze trekt de openstaande autodeur dicht. ‘Anders reagent het naar binnen,’ roept ze. ‘En dat wil opa écht niet.’

Ze kijken door het achterraam. Opa is gaan zitten en hij lacht en hij zwaait. Maar net als hij overeind krabbelt, komen er twee reusachtige blauwe borstels op hem af. Lotte en Roos zien dat hij weg wil rennen, maar hij is te laat. Opa zit zo klem als een plakje kaas tussen twee boterhammen. Van boven tot onder wordt hij besproeid en geborsteld. Ze vinden het een beetje zielig voor hem, maar het ziet er ook wel erg grappig uit. Ze moeten zo lachen dat ze niet eens merken dat ze in een orkaan zitten. En als de wasbeurt voorbij is, en ze opa aan het einde van de gang zien staan, lachen ze nog harder. Opa is drijfnaat. Water druipt over de rand van zijn hoed en zijn neus lijkt wel een kraantje.

‘Ik denk dat opa nu wel een heel schoon opaatje is,’ hikt Lotte. ‘Met blinkend schone oren.’

Achter opa komt een auto met een open dak aangereden. Een mevrouw in een rode jas stapt uit. ‘Hallo!’ zegt ze vriendelijk. ‘Kan ik hier mijn auto laten wassen?’ Dan pas ziet ze hoe nat opa is en ze kijkt hem verbaasd aan.

Maar opa doet alsof er niets aan de hand is. Hij neemt beleefd

zijn hoed af en hij zegt: 'Jazeker. Dit is de carwash. En u boft. Het is vandaag twee keer wassen voor de prijs van één. Ze doen de eigenaar van de auto er gratis bij.'

De glijbaan

Lotte en Roos logeren in een huisje aan de rand van een meer. Vlak bij het huisje is een speeltuin met een hoge, blauwe glijbaan.

Het is geen gewone glijbaan maar een waterbaan. Dat betekent dat er water doorheen spoelt. En aan het einde van de glijbaan vlieg je met een boog het meer in. Lotte en Roos vinden de glijbaan erg leuk. Ze gaan er elke dag vanaf.

‘Zullen we weer een wedstrijdje doen?’ vraagt Roos aan Lotte. Ze staan met een heleboel andere kinderen op de trap van de glijbaan te wachten tot ze aan de beurt zijn.

Maar Lotte schudt haar hoofd. Ze verliest toch altijd van Roos want Roos is zwaarder en dus gaat ze harder.

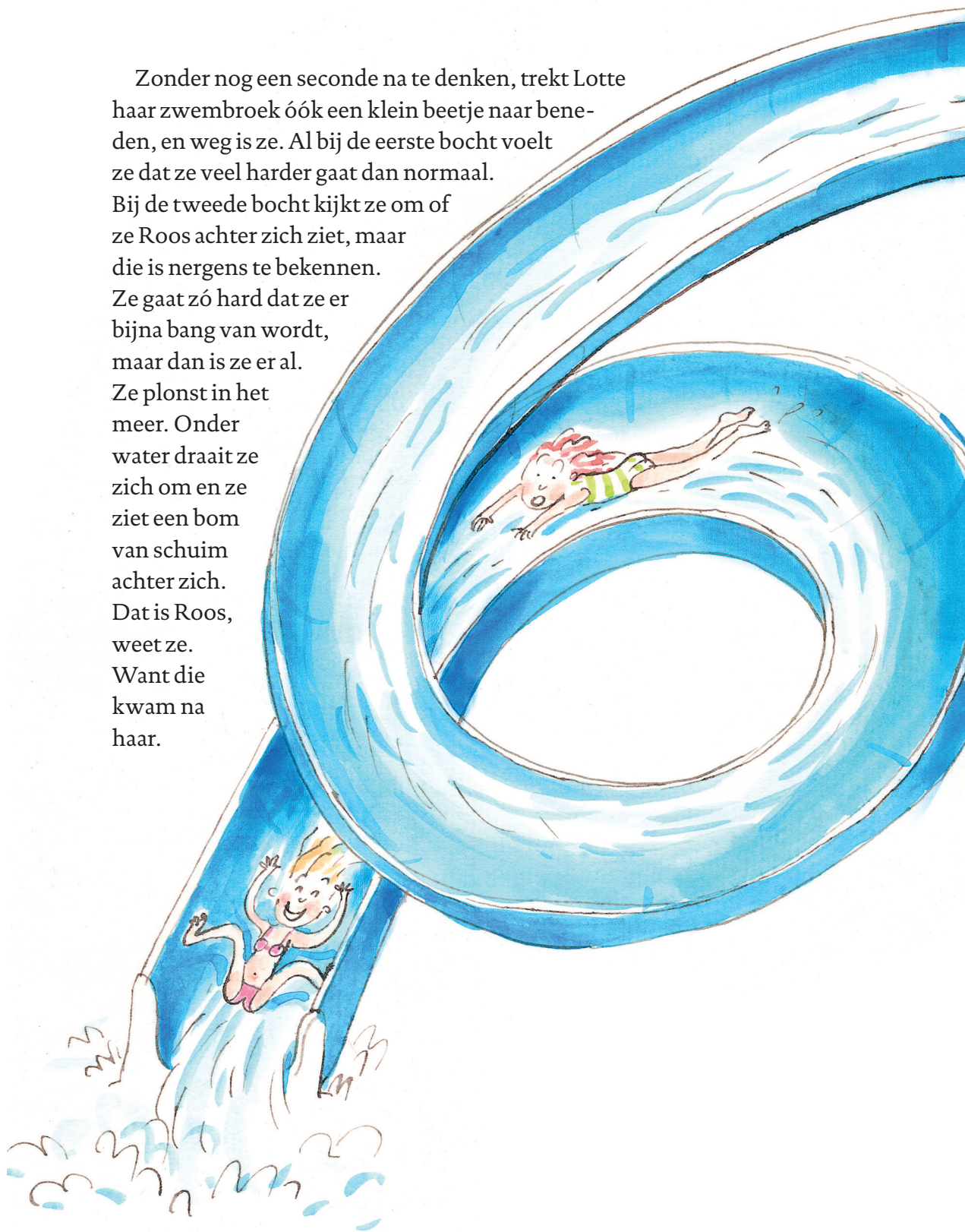
‘Tien tellen voorsprong,’ zegt Roos.

Lotte kijkt naar haar zus. Roos’ neus is rood en er zitten velletjes op. ‘Vijftien!’ zegt Lotte. ‘Vijftien langzame tellen!’

Even later staan ze boven aan de trap. Daar is een stoplicht. Als dat groen wordt, mag de jongen voor Lotte weg. Daarna zijn zij aan de beurt. De zon brandt op hun blote schouders terwijl ze wachten. En dan doet die jongen plotseling iets gekks. Hij trekt zijn zwembroek naar beneden zodat je een stuk van zijn blote billen ziet. Dan roetsjt hij ervandoor. Met open mond kijkt Lotte hem na. Waarom deed die jongen dat? Opeens weet ze het: natuurlijk, omdat het harder gaat! Blote billen zijn gladder dan een zwembroek!

Ze wil Roos vertellen wat ze heeft gezien maar Roos geeft haar een duw: ‘Jij bent! Schiet op!’

Zonder nog een seconde na te denken, trekt Lotte haar zwembroek óók een klein beetje naar beneden, en weg is ze. Al bij de eerste bocht voelt ze dat ze veel harder gaat dan normaal. Bij de tweede bocht kijkt ze om of ze Roos achter zich ziet, maar die is nergens te bekennen. Ze gaat zó hard dat ze er bijna bang van wordt, maar dan is ze er al. Ze plonst in het meer. Onder water draait ze zich om en ze ziet een bom van schuim achter zich. Dat is Roos, weet ze. Want die kwam na haar.

‘Haha!’ roept Lotte, als ze weer opduikt, ‘ik was supersnel! Ik was sneller dan jij, Roos!’

Roos schudt het water uit haar haren. ‘Nietes. Ik heb je alleen te veel voorsprong gegeven. Vijftien tellen is gewoon te lang!’

Maar Lotte voelt zich opeens heel zeker. ‘Laten we het dan nóg een keer doen. Met maar vijf tellen voorsprong! Meer hoef ik niet.’

Even later racen ze weer van de glijbaan en opnieuw is Lotte sneller. Als ze in het water liggen, kijkt Roos haar zusje verbaasd aan. ‘Hoe kan dat nou?’ vraagt ze. ‘Waarom kon ik je niet inhalen?’

Lotte straalt. Ze gaat haar geheim niet verklappen. Het is zo leuk om een keer de snelste te zijn! ‘Zullen we het omdraaien?’ vraagt ze. ‘Zal ik proberen of ik jou kan inhalen?’

Maar Roos wil niet meer. ‘Ik heb het koud,’ klaagt ze. ‘Ik ga terug naar ons huisje.’

‘Jij kunt niet tegen je verlies!’ pest Lotte. ‘Daarom hou je ermee op! Omdat je weet dat ik sneller ben!’

‘Nietes!’ bromt Roos. ‘Ik kan beter tegen mijn verlies dan jij. Het maakt mij niks uit, hoor! De enige die het belangrijk vindt om te winnen ben jij.’

Samen zwemmen ze terug naar papa en mama, die allebei in een luie stoel een boek liggen te lezen.

‘Ik was sneller dan Roos op de glijbaan!’ schreeuwt Lotte, zodra ze uit het water komen. ‘Ik ging véél harder!’

Papa kijkt op uit zijn boek en knipoogt naar Roos. ‘Wat heb jij toch een lieve grote zus,’ zegt hij tegen Lotte.

Roos begrijpt wat papa denkt: dat zij Lotte expres heeft laten winnen. Als ze eerlijk was, zou ze nu moeten zeggen dat Lotte écht sneller is. Maar daar heeft Roos geen zin in. Ze knipoogt terug naar papa en dan gaat ze lekker een *Donald Duck* lezen.

Mooie opa

Halverwege de vakantie komt opa op bezoek in het huisje van Lotte en Roos. Ze vinden het fijn dat hij er is, ook omdat opa wel met ze van de blauwe glijbaan af wil. Op weg ernaartoe legt Lotte hem uit dat ze steeds wedstrijdjes doen. ‘Je mag elkaar inhalen en het gaat erom wie dan het eerst beneden is,’ zegt ze.

Naast de glijbaan zit een mevrouw met een rood badpak en een bos grijze krullen een krant te lezen. Ze kijkt op als opa en de meisjes langslopen en ze glimlacht. Opa glimlacht terug. Dan vraagt hij aan Roos: ‘Jullie krijgen zeker een voorsprong?’

Lotte en Roos giechelen. ‘Wij doen dit al twee weken, opa. Wij zijn hier heel goed in. Misschien wil jij een voorsprong?’

Opa schudt zijn hoofd: ‘Ik ben de snelste opa ter wereld!’ Hij wijst naar de trap: ‘Kijk! Er staan al heel veel mensen te wachten. Die zijn allemaal gekomen om mij straks naar beneden te zien glijden!’

‘Nietes!’ roept Lotte. ‘Dat zijn gewoon kinderen die wachten tot ze aan de beurt zijn!’

‘Nee hoor,’ zegt opa weer. ‘Dat dénken jullie, maar straks, als ik in de starthouding ga zitten, barst het applaus los!’

Lachend klimmen Lotte en Roos voor opa de trap op. ‘Op het groene licht wachten, hè, opaatje?’ waarschuwt Lotte nog een keer. ‘Want anders ben je te vroeg! En dat is niet eerlijk!’

Ze heeft het nog niet gezegd of opa gaat ervandoor. ‘Toedeledokie!’ roept hij en hij lacht en zwaait.

Heel even zijn Roos en Lotte verrast, maar dan duiken ze al achter opa aan. Vlak na de eerste bocht halen ze hem in. Hij gaat heel langzaam. Opa puft en hijgt en duwt zichzelf naar voren terwijl hij ‘Opzij voor de kampioen!’ roept.

Gierend van het lachen klimt Roos over opa heen terwijl Lotte glad als een visje langs de zijkant glipt. Ondersteboven en achterstevoren glijden ze verder terwijl opa’s achterstand steeds groter wordt. Als ze in het meer plonzen en weer bovenkomen, zien ze nog net hoe opa bijna stilzit aan het einde van de glijbaan en er dan plat op zijn buik vanaf valt.

Roos heeft medelijden. Als ze uit het water komt, pakt ze opa’s hand en ze zegt: ‘Je kan er echt he-le-maal niks van!’

Maar daar denkt opa anders over. ‘Ik ben misschien niet de snelste,’ zegt hij, ‘maar mijn techniek is zó mooi! Jullie weten dat misschien niet, maar ze noemen mij hier ook wel: “der schöne Opa”, en dat betekent: de mooie opa!’

Roos kijkt hem aan. ‘Vind jij het helemaal niet vervelend om te verliezen?’

Opa schudt zijn hoofd. ‘Helemaal niet. Verliezen is een kunst! Want is het niet veel moeilijker om te verliezen dan om te winnen?’

‘Je moet gewoon je zwembroek een piepklein stukje naar beneden doen,’ fluistert Lotte in opa’s oor. ‘Dat is de truc. Op je blote billetjes ga je harder.’

Als ze boven aan de trap staan, laat opa Lotte en Roos voor. Het licht wordt groen. Roos en Lotte maken een treintje en ze gaan ervandoor. Maar als ze halverwege zijn, horen ze achter zich gepuf en geblaas. En als ze omkijken, dendert opa de bocht om. ‘Nou heb ik jullie!’ brult hij. Gillend en krijsend proberen Roos en Lotte weg te komen, maar opa is sneller en zo duikelen ze even later met z’n drieën het water in.

‘Hoe...’ lacht Roos, als ze weer op het gras staan, ‘hoe dééd je dat?’

Opa maakt een dansje met zijn armen in de lucht en hij juicht:

‘Ik ben Opa-de-grote-blote-billetjes-koning!’

‘Hé,’ zegt een vrouwenstem, ‘komen jullie ook uit Nederland?’ Het is de mevrouw met het rode badpak en het grijze haar. Ze heeft een aardig gezicht en ze lacht naar opa.

‘Inderdaad,’ zegt opa stijfjes. Hij laat snel zijn armen zakken. Dan pakt hij Lotte en Roos bij de hand en trekt ze mee. ‘Wegwezen! Die enge mevrouw luistert ons af. Het is vast en zeker een spion die mijn techniek komt stelen!’

Roos lacht hem uit. ‘Je schaamt je, opa, omdat je zo keihard zat te roepen dat je de blote-billetjes-koning was. Je hebt helemaal geen techniek!’

Maar dan komt Lotte opa te hulp. ‘Jawel,’ zegt ze. ‘Opa heeft namelijk mijn techniek. Mijn speciale racetechniek. Als je je broek naar beneden doet, dan ga je veel sneller. Dat was mijn geheim, Roos! Daarom won ik van jou! Maar opa wint op zijn eigen billen dus hij is tóch ook een beetje een koning.’

